

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra Høns-Grethes Familie

Citation: Andersen, H. C.: "H.C. Andersens Eventyr bd. V kritisk udg. efter de originale eventyrhæfter med varianter ved Erik Dal", i Andersen, H. C.: *H.C. Andersens Eventyr bd. V kritisk udg. efter de originale eventyrhæfter med varianter ved Erik Dal*, C. A. Reitzel, 1990, s. 103. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hcaeventyr05val-shoot-idm139748572571072/facsimile.pdf> (tilgået 18. maj 2021)

Anvendt udgave: H.C. Andersens Eventyr bd. V kritisk udg. efter de originale eventyrhæfter med varianter ved Erik Dal

store, sorte Fugle hen over Stedet, de skreg ikke, som vidste de at der hører Stilhed til Begravelse. Saasart hun laae i Jorden vare Fuglene ikke mere at see, men samme Aften blev i *Jylland*,
5 Krager og Alliker, de skreg i Munden paa hverandre, som om de havde Noget at kundgjøre, maaskee om ham, der som lille Dreng tog deres Æg og duede Unger, Bondens Søn, der fik
[33] Høsebaand af Jern paa Kongens Helm, og den høiadelige Jomfru, der endte som Færgeskone ved *Grønsund*. »Bra! bra!«
10 skrede de.

Og Slægten skreg, »bra! bra!« da den gamle Gaard blev reven ned. »De skrige det endnu og der er ikke Mere at skrige over!« sagde *Degnen*, naar han fortalte: »Slægten er uddød, Gaarden reven ned, og hvor den stod, staar nu det stødselige Hønskehuis
15 med forgyldte Fløje og med gamle *Høns-Grethe*. Hun er saa glad for sin yndige Bolig, svar hun ikke kommen her, skulde hun have været i Fattighuset.«

Duerne kurrede over hende, Kalkunerne pluddrede rundt om og *Ænderne* snaddrede.

20 »Ingen kjendte hende!« sagde de, »Slægt har hun ikke. Det er en Naadens Gjerning at hun er her. Hun har hverken Andefæ'er eller Hønsfø'er, intet Afkom!«

[40] Slægt havde hun dog; hun kjendte den ikke, *Degnen* ikke heller, i hvormeglet Opskrevet han havde i Bordskuffen, men
25 en af de gamle Krager vidste derom, fortalte derom. Den havde af sin Mo'er og Mormo'er hørt om *Høns-Grethes* Mo'er og om hendes Mormo'er, hvem vi ogsaa kjende, fra hun som Barn red over Vindelbroen og saae stolt om sig, som hele Verden og alle dens Fuglereder vare hendes, vi saae hende paa Heden ved Klit-
30 terne og sidst paa »Borrehuset«. Barnebarn, den Sidste af Slægten, var kommet hjem igjen hvor den gamle Gaard havde staaet, hvor de sorte vilde Fugle skreg, men hun sad mellem de tamme Fugle, kjendt af dem og kjendt med dem. *Høns-Grethe* havde ikke Mere at ønske, hun var glad til at døe, gammel til at døe.

85 »Grav! grav!« skreg Kragerne.
[41] Og *Høns-Grethe* fik en god Grav, som Ingen kjende, uden den gamle Krage, dersom ikke ogsaa hun er død.

Og nu kjende vi Historien om den gamle Gaard, den gamle Slægt og hele *Høns-Grethes* Familie. —

34 til at døe (1. gg.) r, men r. t. i at leve. Under teksten H. C. Andersen r.